

N:o 32.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 26 April 1882.

— — — — Andra Kammaren den 26 — —

*Riksdagens underdåniga skrifvelse, angående förändrad lydelse af
23 § i förordningen angående inteckning i fast egendom
den 16 Juni 1875.*

(Lag-Utskottets Utlåtande N:o 38.)

S. A. K.

Det i 23 § af förordningen angående inteckning i fast egendom den 16 Juni 1875 förekommande undantagsstadgande om intecknings dödande utan företeende af inteckningshandlingen i hufvudskrift är förestafvadt af nödvändigheten för de fall, då nye egaren icke kan få fram inteckningshafvaren eller icke kan förmå honom att lemna inteckningshandlingen från sig, hvilket vanligen inträffar, då inteckningshafvaren icke för sin fordran erhållit betalning ur köpeskillingen. I dessa fall har lagen anvisat nye egaren en utväg att få inteckningen dödad, äfven utan inteckningshandlingens uppvisande. Då emellertid grunden till detta undantagsförfarande icke är att söka i den omständighet, att köpeskillingen icke lemnat tillgång till den intecknade fordringens gäldande, utan i svårigheten, ofta omöjligheten i detta fall för nye egaren att komma i besittning af inteckningshandlingen, och då, vid fråga om dödande af inteckning för fordran, för hvilken betalning endast till en del ur köpeskillingen utgått, samma svårighet att komma i besittning af inteckningshandlingen för nye egaren förefinnes, vare sig han vill låta döda inteckningen för den del af fordringen, som blifvit ur köpe-

skillingen gulden, eller för den oguldna andelen deraf, synes hans rätt att utan inteckningshandlingens företeende få inteckningen dödad icke böra inskränkas till den del af inteckningsbeloppet, till hvars gäldande köpeskillingen icke räckt, utan förnuftigtvis böra gälla inteckningens hela belopp. Faran af inteckningshandlingens missbrukande i följd deraf, att den icke varder försedd med Rättens bevis om dödandet, är icke större med hänsyn till det belopp, som ur köpeskillingen guldits och som ju blifvit af exekutor å inteckningshandlingen afskrifvet, än med hänsyn till det belopp, som ej kunnat af köpeskillingen gäldas; och faran för missbruk af denna inteckningshandling är icke större än för missbruk af de efter ediktalstämning dödade inteckningar, hvilka icke till någon del njutit betalning ur köpeskillingen.

På grund häraf har Riksdagen, med anledning af en utaf dess justitieombudsman gjord framställning i ämnet, för sin del beslutit, att 23 § i förordningen angående inteckning i fast egendom den 16 Juni 1875 skall erhålla följande förändrade lydelse:

Är fast egendom efter utmätning såld å offentlig auktion eller under konkurs, i den ordning konkurslagen bestämmer, och vill ny egare få egendomen frigjord från inteckning för fordran, som antingen alldeles icke eller endast till någon del kunnat af köpeskillingen gäldas; vare han dertill efter erhållen lagfart berättigad, ändå att han ej kan i hufvudskrift förete inteckningshandlingen. Vill han af sådan rätt sig begagna, gifve å landet till domaren och i stad till rätten in bevis om de inteckningar, som vid egendomens försäljning deri funnos, så ock handling, som visar köpeskillingens fördelning borgenärerna emellan, samt intyg att denna fördelning blifvit af dem godkänd eller vunnit laga kraft. Domaren eller Rätten skall derefter medelst kallelse, hvilken genom sökandens försorg bör införas tre gånger i allmänna tidningarne minst fjorton dagar mellan hvarje gång, förelägga inteckningshafvare, hvilkens fordran antingen alldeles icke eller endast till någon del blifvit ur köpeskillingen gulden, att, om han mot inteckningens dödande har något att påminna, sådant hos Rätten anmäla, å landet sist på första rättegångsdagen af det ting, som infaller näst efter två månader, och i stad inom två månader från sista kungörelsedagen. Göres ej påminnelse inom den utsatta tiden, eller ogillar Rätten påminnelse, som blifvit gjord; varde inteckningen dödad.

Med underdånig anmälan härom framhårdar Riksdagen o. s. v.

Stockholm den 26 April 1882.
